

Òscar Palazón i Mònica Batet van ser els protagonistes de la segona edició de Joc Partit, un cicle de diàlegs organitzat pels Escriptors del Camp (ESCA) i el Departament de Filologia Catalana de la Universitat Rovira i Virgili que proposa la literatura com a tema de debat a diversos escriptors del Camp de Tarragona.

L'acte es va iniciar amb una lectura dramatitzada de fragments d'*El fotògraf* i *L'habitació grisa*, les novetats editorials de l'Òscar i la Mònica, per tal de presentar als assistents tant la temàtica com l'estil narratiu de cadascun dels autors. La major part de l'acte, però, la va ocupar un diàleg molt fluït que va tractar temes clau de la creació literària.

Posar el títol adequat a una obra és un dels aspectes més problemàtics amb què pot topar un autor; no només pel fet d'haver de trobar una paraula o una frase original que resumeixi a grans trets el contingut de l'obra, o faci una síntesi dels elements essencials, sinó també pel perill de coincidir involuntàriament amb un títol idèntic existent. Precisament la Mònica va viure en primera persona aquesta situació a l'hora de posar nom a la que, de moment, és la seva primera novel·la; una desafortunada coincidència amb Javier Cercas va fer que *El ventre de la balena* es convertís en *L'habitació grisa*. L'Òscar, en canvi, va haver de considerar tres bons títols, tots ells possibles, abans de decidir-se pel nom definitiu de la seva última publicació, *El fotògraf*.

Al llarg del diàleg es va parlar en profunditat de la construcció de l'obra literària; aquest procés sol ser, en línies generals, llarg i laboriós, i varia segons el caràcter de cada escriptor i el temps lliure de què disposa. Els més disciplinats estructuren el contingut abans d'escriure'l i procuren treballar una estona diàriament. D'altres, en canvi, es fixen una data límit d'entrega i opten per donar prioritat a la inspiració; solen deixar-se endur per l'acció i els personatges i acaben lligant tota la trama gairebé sense adonar-se'n. El resultat, tanmateix, sol tenir la mateixa qualitat en qualsevol d'aquests dos casos. No hem d'oblidar, però, la revisió de l'obra, ja que és un procés fonamental; sovint, s'allarga fins i tot més que la creació de la novel·la, ja que implica la correcció ortotipogràfica del text i les revisions i possibles modificacions del contingut. És un assumpte que preocupa força els escriptors, tal com ho van demostrar les citacions d'autors com Antonio Lobo Antunes o Stefan Zweig.

l'Òscar i la Mònica van coincidir en el fet que els escriptors sempre acaben plasmant

---

experiències personals a les novel·les. La literatura és vida, i les experiències aporten els coneixements necessaris per poder parlar del món que ens envolta. Per a l'Òscar, però, la literatura no és una plasmació de la realitat; més aviat és una reordenació subjectiva, un desordre del món que ens ajuda a entendre'l millor. Possiblement per això trobem una gran quantitat de novel·les que presenten salts temporals.

Ambdós autors van arribar a la conclusió que els temes que tracta la literatura són limitats i estan estretament relacionats amb els sentiments humans: l'amor, la passió, l'odi, la venjança, la por, la felicitat... Actualment, però, potser es dona massa importància al contingut de les novel·les; per això triomfen els *best-sellers*, en general escrits amb un llenguatge molt planer i fàcil de seguir. Tanmateix, no hem d'oblidar que la qualitat d'una novel·la depèn, en gran part, de la manera com se'ns narra l'acció, com se'ns descriuen els personatges, els llocs, els sentiments... I el mèrit d'un autor rau, principalment, en l'habilitat que té per adaptar-se i escriure sobre temes molt diversos.

Era necessari, doncs, que dos escriptors com l'Òscar i la Mònica es trobessin i possessin en comú tots els coneixements que poden aportar sobre la creació literària. Els resultats ho corroboren; ens vam trobar davant d'un diàleg fructífer, àgil i amè, que va resoldre molts dels grans dubtes plantejats habitualment pels lectors i va saber captar i mantenir l'atenció dels assistents constantment. Sens dubte, hi va haver una gran compenetració entre ambdós autors, una química que va submergir profundament el públic dins la immensitat de l'univers ficcional.

MARIONA BERTOMEU